

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Frontline Digital GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wypadku umów zawieranych na odległość konsumentowi dostarczane są treści cyfrowe w rozumieniu art. 16 lit. m) dyrektywy 2011/83/UE ⁽¹⁾ w sytuacji, gdy konsument zawiera z przedsiębiorcą umowę w przedmiocie korzystania z internetowego „portalu do zawierania znajomości”?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy rozpoczęcie przez przedsiębiorcę dostarczania konsumentowi treści cyfrowych prowadzi do utraty prawa do odstąpienia przez konsumenta od umowy zgodnie z art. 16 lit. m) dyrektywy 2011/83 także wtedy, gdy wbrew art. 8 ust. 7 dyrektywy 2011/83 przedsiębiorca uprzednio nie przesłał konsumentowi potwierdzenia zawarcia umowy z podanymi tam informacjami?

Jeżeli w takim wypadku konsument nadal zachowuje prawo do odstąpienia od umowy:

Czy konsumenta należy uprzednio o tym powiadomić zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. k) dyrektywy 2011/83?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2019 r. — Vodafone España S.A.U./Diputación Foral de Guipúzcoa

(Sprawa C-443/19)

(2019/C 328/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vodafone España S.A.U.

Strona pozwana: Diputación Foral de Guipúzcoa

Pytania prejudycjalne

Czy art. 13 oraz zgodne z nim i uzupełniające artykuły dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby Królestwo Hiszpanii, a w szczególności niezależne podatkowo, historyczne terytorium Gipuzkoa, obciążało prawo użytkowania częstotliwości radiowych przez operatora telekomunikacyjnego — podlegające już tak zwanej opłacie za korzystanie z widma radiowego — ogólnym podatkiem od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego, mającym powszechne zastosowanie do zezwoleń administracyjnych dotyczących własności publicznej i zgodnie z przepisami prowincji, które regulują ten podatek?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. — WT/Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

(Sprawa C-448/19)

(2019/C 328/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WT.

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Guadalajara.

Pytania prejudycjalne

Tutejszy sąd pyta Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej o to, czy zgodna z art. 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi ⁽¹⁾ oraz między innymi z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2017 r. (sprawa C-636/16) i z dnia 8 grudnia 2011 r. (sprawa C-371/08), jest wykładnia sformułowana w wyrokach hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nr 191/2019 z dnia 19 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), i nr 257/2019 z dnia 27 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), zgodnie z którą możliwe jest w oparciu o interpretację dyrektywy 2001/40/WE ⁽²⁾ stwierdzenie, że każdy obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na okres co najmniej jednego roku, może i powinien być „automatycznie” wydalony, tzn. [bez] konieczności dokonania oceny jego sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej lub sytuacji związanej z zatrudnieniem.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. 2001, L 149, s. 34).